

Radomír Socha

Skřítek Křesadýlko

a jeho neobyčejná dobrodružství

Ilustrace Zdenka Študlarová

bambóok

Radomír Socha

**Skřítek Křesadýlko
a jeho neobyčejná dobrodružství**

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6302. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9335-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9334-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0052-1 (print)

Obsah

Jak chtěl Křesadýlko pro Rozárku duhové šatičky.....	5
Jak Křesadýlka přepadla mlsná a jaký to vzalo konec	17
Jak chtěl Křesadýlko všechny učesat na pěšinku.....	27
Jak se Křesadýlko pokoušel chytit štěstí	35
Jak Křesadýlko pomohl najít šnekovi ztracený domeček.....	43
Jak se Křesadýlkovi do chaloupky vloupal nezvaný host	53
Jak Křesadýlko vyléčil jezevce z mrzoutství	61
Jak Křesadýlko vyhnal mrazivého šotka a odnaučil meluzínu kvílet	67
Jak se Křesadýlko snažil uspíšit příchod jara a jak to dopadlo	73
Jak se Křesadýlko s Rozárkou zasnoubili	81

Jak chtěl Křesadýlko pro Rozárku duhové šatičky

Konečně se ohlásilo léto. Sice pomalu, ale bylo konečně tady. Všichni v lese na něj už netrpělivě čekali, protože se těšili, až bude zase teplo. A netěšili se marně. Léto přišlo s plnou parádou. S horkem i se zralými lesními jahodami. Zvláště na prosluněných okrajích lesa jich bylo požehnaně. Všude se to jimi jen červenalo – radost pohledět!

Jakmile se to po lese rozkřiklo, nastal mezi skřítky pořádný mumraj.

„Dozrály jahody!“ ozývalo se ze všech koutů lesa.

Les byl najednou plný skřítků, i těch, kteří byli jinak líní vystrčit hlavu z postele. Kdekdo pelášil k okraji lesa natrhat si alespoň malý hrníček těch voňavých červených kuliček.

„Nasbírám pár jahod pro Rozárku,“ rozhodl se Křesadýlko, „určitě si na nich ráda smlsne.“

Popadl pohárek a pelášil k okraji lesa, jak nejrychleji uměl.

Měl štěstí. Bylo jich tam dosud stále dost. Skřítkové je ještě nestačili vysbírat.

„To je ale bašta! A jak krásně voní!“ zvolal spokojeně, jakmile pár jahod slupnul.

Sbírání mu šlo od ruky.

„Jednu pro Rozárku a jednu do pusy,“ smál se Křesadýlko. Tak dlouho si to opakoval, až měl pohárek i břicho plné.

„Tak... teď se natáhnou a budu se chvíli slunit. Aspoň mi už nikdo neřekne, že vypadám jako kozí sýr.“

„Safraporté... to je ale směla!“ vykřikl, sotva uleh do trávy a pohlédl na oblohu.

Ta mezitím potemněla, jako kdyby ji někdo přemaloval tmavě šedou barvou.

„Vypadá to, že každou chvíli začne pršet,“ ušklíbl se, popadl pohárek s jahodami a začal se rozhlížet, kam by se před deštěm ukryl.

„No jasně... schovám se do ptačího krmítka!“

Na nic nečekal a už k němu uháněl. Bylo připevněno na větvi dubu rostoucího hned na okraji lesa. Naštěstí bylo prázdné. A bodejť by ne! Potraviny pro ptáčky bylo všude nadbytek. Než by řekl švec, už seděl pod stříškou krmítka i s pohárkem jahod. Akorát to taktak stihl.

Několikrát krátce zahřmělo a pak začalo lít jako z konve. Křesadýlkovi nezbývalo nic jiného než počkat, až ten liják přestane. Bohudík netrval dlouho.

Přestože dosud poprchávalo a polovina nebe nad Křesadýlkem byla ještě zatažená, z druhé strany oblohy již vykukovalo zpoza mraků sluníčko.

„Pááááni..., to je ale nádhera!“ vyjukl překvapením Křesadýlko, když se z ničeho nic objevila nad pastvinou překrásná duha. Sahala od jednoho okraje pastviny, poblíž kterého seděl, až k jejímu druhému okraji, ba ještě dále, kamsi daleko za kopec.

Jak si tak duhu prohlížel, zkoprněl úžasem. Nevěřil svým očím. Zahlédl, jak po duze vyšlapuje překrásná panenka v pestrobarevných šatičkách. Hrály všemi barvami, úplně stejnými, jaké měla duha. Také ve vlasech měla velkou duhovou

mašli. Křesadýlko na ni civěl s otevřenou pusou jako na nějaké zjevení.

„Vždyť je to duhová víla!“ udiveně vyjekl. „A koho to má před sebou? Propánajána... Vždyť jsou to beránci!“ vyvalil Křesadýlko kukadla dokořán, až mu málem vypadly z důlků.

A vskutku! Před duhovou vílou pochodovali po duze šediví kudrnatí beránci. Víla je vedla jako pastýřka někam daleko za obzor. Jakmile zmizeli za kopcem, všechno rázem zmizelo. Víla, beránci a nakonec i samotná duha.

„Panečku... ta duhová víla měla ale nádherné šaty,“ zabrblal Křesadýlko, když se konečně vzpamatoval. „To by bylo něco pro Rozárku,“ blesklo mu hlavou.

„Už vím, co udělám!“ zaradoval se. „Počkám si, až se duha objeví znovu, a kus z ní ustříhnu na šatičky pro Rozárku.“

Slezl ze stromu dolů a uháněl k Rozárčině chaloupce.

„Rozárko... Rozárko...“ halasil už zdálky, „podívej se, co jsem ti přinesl.“

„Jééé... ty jsou krásně červené. A jak překrásně voní,“ zajásala Rozárka. Než se Křesadýlko vzpamatoval, už měla několik jahod v puse.

„To je ale dobrota. Jsou sladké jako med,“ oblízla se a nabídla pár jahod Křesadýlkovi.

„Já už jsem měl. Ty jsem natrhal pro tebe.“

Rozárka se nenechala dlouho pobízet a za chvíli byl pohárek prázdný.

„Udělal jsi mi ohromnou radost. Už dlouho jsem si tak nepochutnala,“ uculila se Rozárka.

„Však ti zase ještě nějaké brzy přinesu. A k tomu něco navíc. To... to... budeš koukat, až to uvidíš!“ blekotal radostně skřítek.

„Co to bude?“ vyzvíдалa Rozárka.

„Neřeknu! Nech se překvapit!“ odvětil Křesadýlko tajemně jako hrad v Karpatech. „Teď už ale musím běžet k Čarovníčkovi.“

Budu od něho něco potřebovat,“ zasmál se spiklenecky a rozběhl se k jeho chaloupce.

„Už se těším, až budeme spolu za soumraku zavírat kytičky,“ zavolal ještě z dálky na Rozárku a nato zmizel v lese.

„Půjčil bys mi velké nůžky?“ zeptal se Křesadýlko skřítko Čarovníčka, když ho zahlédl sedět na terase chaloupky v proutěném křesle.

„Nůžky?“ překvapeně zdvihl obočí Čarovníček. „Nač ti budou?“

„To ti nemohu říci, je to tajemství,“ zahuhlal Křesadýlko.

„Ty jeden tajnůstkáři! Ale musíš mi je pak vrátit,“ řekl Čarovníček. Odběhl dovnitř chaloupky a za chvíli byl zpět i s nůžkami.

„Vrátím... vrátím...“ zablekotal Křesadýlko a rychle zastrčil nůžky do kapsy kabátu, aby si to Čarovníček náhodou nerozmyslel.

„Ty máš ale nějak naspěch! Hlavně nezapomeň na to, co jsi mi slíbil!“

„Neboj se! Jakmile je nebudu potřebovat, hned ti je přinesu,“ dušoval se Křesadýlko. „Ale nějaký ten den to může trvat,“ zatvářil se záhadně a mazal nazpět do své chaloupky.

A také to nějaký ten den trvalo. Skoro celý týden.

Ode dne, kdy vyškemral na Čarovníčkovi nůžky, každý den upřeně pozoroval oblohu. Čekal, až se nebe opět zatáhne šedivou záclonou a začne pršet.

„Kapy... kapy... kap...“ ozvalo se jednoho dne odpoledne, když právě dojedl oběd.

„Konečně déšť!“ zajásal Křesadýlko, popadl nůžky a už si to metelil k okraji lesa. Tam zalezl do ptačího krmítka a čekal, až se na napůl zatažené obloze ukáže sluníčko a poté duha.

Když se duha konečně objevila, ještě za deště seskočil ze stromu a už se hnál k ní. Začal se na ni drápat jako pomínutý. Jakmile se mu podařilo vylézt dost vysoko, vyndal z kapsy nůžky a na nic nečekal.

„Cvaky cvak... šmik šmik... cvaky cvak...“ ozývalo se z nebeské báně. Křesadýlko poskakoval po duze a stříhal a šmikal nůžkami jako divý. Kam se na něj hrabal nějaký krejčí!

Konečně se mu podařilo celou duhu přestříhnout. Odstřižený pruh duhy rychle svinul do ruličky, nůžky nacpal do kapsy a už si to štrádoval po duze směrem dolů.

Vtom se před ním objevila duhová víla, jako by spadla z nebe.

„Cos to provedl?“ zhrozila se, když spatřila napůl přestřiženou duhu. Jeden půloblouk duhy se tyčil nad pastvinou, druhý daleko za kopec, a mezi nimi zela obrovská díra. Kus duhy chyběl.

„Co bych provedl?“ bránil se Křesadýlko. „Ustříhl jsem si kousek duhové látky na šatičky pro Rozárku.“

„To je ale nadělení! Bude z toho na nebi pěkná polízanice,“ zamračila se duhová víla. „Jak teď převedu dešťové beránky na druhý konec duhy? Uprostřed ní je nyní ohromná díra a oni ji nepřeskočí,“ lamentovala a lomila rukama.

„No, snad se tak moc nestalo,“ svěřil provinile ramena Křesadýlko.

„Co to povídáš? Stalo... A něco hrozného! V počasí nastane strašný zmatek. Dešťoví beránci teď nebudou moci přinést vodu tam, kde je jí nejvíce zapotřebí,“ poučila skřítku duhová víla.

Ale ten už její slova nevnímal. Byl myšlenkami úplně jinde.

Honem slezl z duhy na pastvinu a uháněl za Rozárkou.

Přesto mu bylo ale divné, proč dosud stále prší. Ačkoli to žádný pořádný lijavec nebyl, stále poprchávalo. Úplně to ale stačilo. Než doběhl k Rozárce, byl skoro celý promočený.

Už z dálky na ni volal: „Koukej, Rozárko, co jsem ti přinesl!“

„Jéminkote, to je ale nádherná látka! Kde jsi ji vzal?“ divila se Rozárka.

„Nic ti neřeknu! Je to tajemství. Ušij si z ní šatičky!“ zatvářil se tajuplně Křesadýlko.

„Já ale šít neumím,“ přiznala se Rozárka. „Budu muset poprosit houbalku Pavoučnici. Snad mi je ušije ona.“

„Tak jo! Já už teď poběžím, abych se převlékl do suchého. Jsem skrznaskrz promočený.“

„Tak honem utíkej, ať nenastydneš,“ přikývla Rozárka.

Skřítek na nic nečekal a rozběhl se domů.

Od doby, co Křesadýlko uštíhl kus duhy, nastal v přírodě velký zmatek. Duha nezmizela, byla v ní velká díra a dešťoví beránci nemohli přeskočit na druhý konec duhy. Pořád jenom bečeli a z očí se jim valila jedna dešťová kapka za druhou. Duhová víla byla moc nešťastná. Seděla na okraji uštížené duhy a hlasitě naříkala. Dostala totiž od Pána nebes pěkně vyhubováno.

Stalo se tak, jak duhová víla předpověděla. Počasí jako by se úplně zbláznilo. Celý týden pršelo a ne a ne přestat.

Všem v lese i na pastvině to začalo být divné. Všichni začali lamentovat.

„Místo aby sluníčko v létě hřálo, lijí a je zima,“ hudroval kdekdo.

Hlasitý nářek duhové víly naštěstí zaslechly luční víly.

Když se od ní dozvěděly, co Křesadýlko provedl, ihned se rozletěly za Rozárkou. Došlo jim, že kus uštížené duhy bude mít nejspíše ona.

„Rozárko, Rozárko... stalo se hrozné neštěstí!“ volaly jedna přes druhou, když k ní doletěly.

„Copak se stalo?“ lekla se Rozárka, když je spatřila celé vystrašené.

„Okamžitě vrať duhové víle kus duhy, kterou jí sebral Křesadýlko. Jinak bude s námi lučními vílami konec!“ hořekovaly luční víly.

„Ta duhová látka patří duhové víle?“ otázala se Rozárka. „To mi Křesadýlko neřekl. Já mu to ale spočítám!“ zlobila se Rozárka. „Jenže já už ji nemám,“ hájila se lesní víla.

„Honem nám pověz, kde ta látka je!“ vykřikly luční víly téměř jednohlasně. „Pokud ji duhové víle nevrátíme, nebudou moci dešťoví beránci přeskočit přes díru na druhý konec duhy.“

„To snad není taková pohroma,“ bránila se Rozárka.

„Ba je... Velké neštěstí. Bude stále pršet, nastanou záplavy, řeka se vyvalí z břehů a zaplaví celou pastvinu i s loukami. A my se utopíme i se všemi rostlinkami.“

„To je ale nadělení! Ani ve snu by mě to nenapadlo,“ vyděsila se Rozárka. „Honem utíkejte k Pavoučnici! Chystá se mi z ní ušít šatičky,“ přiznala se Rozárka.

Jakmile to luční víly uslyšely, zatřepetaly křídly, a než se Rozárka vzpamatovala, byly pryč.

Přiletěly akorát včas. Pavoučnice se právě chystala duhovou látku rozstříhat na menší kousky.

„Zadrž!! Nestříhej tu látku!“ volaly o překot luční víly, když vlétly dovnitř chaloupky Pavoučnice.

„Tfu... to jsem se lekla!“ zvolala vyděšeně Pavoučnice. „To jsou mi móresy, takhle na mě vybafnout. Už nikdy mi to nedělejte! Mohla by to být má smrt.“

„Rychle nám dej tu látku!“ dožadovaly se víly.

„Pročpak? Vždyť jsem ji dostala od Rozárky, abych jí z ní ušila šatičky,“ divila se Pavoučnice.

„Protože jí nepatří.“

„A komu patří?“

„Duhové víle! Té ji sebral Křesadýlko,“ objasnily situaci víly.
„Tak je to tedy. Proto teď pořád prší,“ pochopila Pavoučnice,
co se stalo.

„No právě. A pokud tu látku duhová víla nedostane, zaplaví
nás velká voda a bude s námi amen!“ naříkaly luční víly.

Pavoučnice okamžitě odložila nůžky a podala vílám sukno
z duhové látky.

„Moc ti děkujeme!“ zajásaly luční víly. „Zachránila jsi nám
život!“

„Tohle dejte duhové víle taky, ať má čím zašít přestřiženou
duhu!“ dodala Pavoučnice a podala jim špulku s nití a v ní
zabodnutou jehlu.

Luční víly zamávaly křidélky a už frčely směrem k duze nad
pastvinou.

Na ní stále seděla duhová víla, ronila jednu slzu za druhou
a stále naříkala: „Achich... ach..., co si jen počnu, já ubohá? Kdo
mi teď pomůže?“

„Tak už neplač!“ zvolala na ni představená lučních víl.
„Přinesly jsme ti ten chybějící kus duhy!“

Duhová víla vyskočila, jako když do ní střelí. Když pohlédla na smějící se luční víly, nevěřila vlastním očím.

„Jsme zachráněni!“ zvolala a začala radostí skákat a hladit dešťové beránky. Ti se konečně po delší době usmáli a přestali bečet.

„Moc vám děkuji za pomoc!“

„Není zač!“ uculily se víly.

Duhová víla honem navlékla do jehly niť, popadla duhové sukno a bleskurychle je přišila k oběma koncům přestřižené duhy. Konečně byla duha opět taková, jak má být.

„Tak jdeme!“ zvolala nahlas a beránci se dali do pochodu. Netrvalo dlouho a byli na druhém konci duhy. Jakmile přelezli až na samotný její konec, duha zmizela, jako když švihne kouzelným proutkem.

V tu ránu přestalo pršet a zpoza mraků vysvitlo sluníčko, na které tak všichni toužebně čekali.

Konečně byli šťastni, že je opět teploučko. Jak všichni v lese, tak ti na pastvině.

Jenom skřítek Křesadýlko byl nějaký čas smutný. A měl důvod.

Jeho milovaná Rozárka mu pěkně vyčínila. Pár dní se na něho mračila, ale déle to nevydržela. Zvláště proto, že ji Křesadýlko stále dokola prosil, ať mu to konečně odpustí, že už to nikdy neudělá.

Tak Křesadýlko pochopil, že duha je pro všechny, a nikoliv jenom pro něho a Rozárku. I to, že si nemůže přivlastnit něco, co není jeho. Prostě nemůže mít všechno, na co si vzpomene.

Jak Křesadýlka přepadla mlsná a jaký to vzalo konec

Léto bylo v plném proudu a všude dozrávaly lesní plody. Byl jich skoro plný les. Skřítkové měli napilno. Jakmile zahlédli keříčky plné tmavomodrých borůvek, hned byli u nich. Sbírali ostošest. Něco do pusy, něco do pohárku a něco do bandasky na sušení.

Také Křesadýlka přepadla mlsná. Baštil všechno, co sám našel, i to, čím ho někdo podaroval. Jedl a jedl, až se tak přecpal, že dostal bolení břicha. Sotva se doplazil domů.

Tam ulehl na postel a stále jen hekal. Bylo ho slyšet až na zápraží.

Jak tak naříkal, objevil se ve dveřích jeho kamarád Čarovníček.

„Kdo to tady tak skuhrá? Snad ne ty?“ zarazil se, když ho spatřil ležet v posteli.

„Já! Kdo jiný? Nikdo tu kromě mne není, copak nevidíš?“ durdil se Křesadýlko.

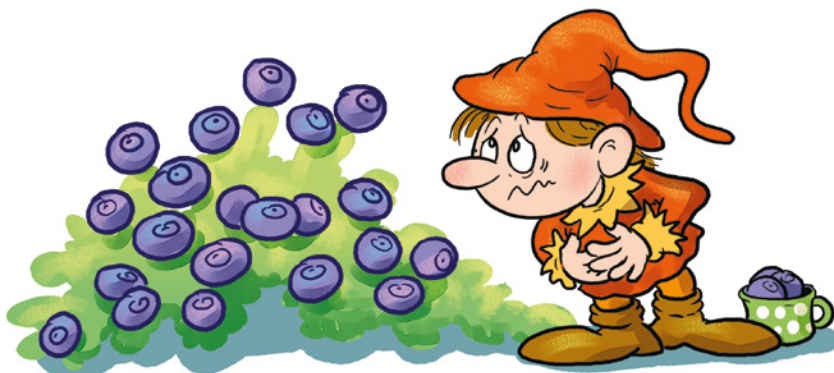
„Copak se ti stalo?“

„Ani se neptej. Hrozně mě bolí břicho,“ hořekoval Křesadýlko.

„To je ale škoda,“ řekl Čarovníček.

„Pročpak?“

„Protože jsem ti přinesl něco dobrého na zub,“ odvětil Čarovníček a postavil před Křesadýlka košík jahod. Jsou z mé zahrádky,“ pochlubil se.

„Prosím tě, honem je někam schovej! Nemohu se na jídlo ani podívat! Jakmile ho zahlédnu, hned se mi dělá zle,“ zaskuhral Křesadýlko.

„Popadla tě mlsná, vid’? Splácal jsi páté přes deváté a teď máš z toho bolení břicha,“ usmál se Čarovníček. „Copak nevíš, kdy máš dost? Zapomněl jsi, co se říká? Jez do polosity, pij do polopita, vyjdou ti na plno léta.“

„Kázáníčko... kázání! To mi tu ještě chybělo. Tím mi moc nepomůžeš,“ zachmuřil se Křesadýlko.

„Vždyť už mlčím. Co mám ale teď dělat s těmi jahodami?“

„Dej je Rozárce!“

„Tak dobře. Jahody jí odnesu a řeknu jí, že jsou od tebe. Spokojen?“

Křesadýlko ani nehlesl. Jenom souhlasně pokýval hlavou.

„A co uděláme s tebou?“

„To kdybych věděl!“ posmutněl Křesadýlko.

„Budu tě muset vykurýrovat!“

„A ty bys to dokázal?“ pookřál Křesadýlko.

„Bába kořenářka sice nejsem, ale za ta léta, co jsem na světě, jsem už ledacos zaslechl a viděl,“ ušklíbl se Čarovníček.

„Jenom aby mi po tom tvém kurýrování nebylo ještě hůř,“ strachoval se Křesadýlko.

„Čeho se bojíš? Jsi skřítek, anebo bázlivá baba?“ houkl na něj Čarovníček, div ho nevylekal.

„Víš co? Přinesu ti čaj ze zeměžluče. Ten tě postaví zase na nohy!“ zajásal a ťukl se prstem do čela. „Že mě to hned

nenapadlo! Budu ale muset dojít pro čerstvou zeměžluč, sušenou jsem už spotřeboval.“

„To bys byl hodný,“ usmál se konečně Křesadýlko.

„Lež a čekej! Za hodinku budu zpátky,“ zvolal, a než se Křesadýlko stačil vzpamatovat, byl pryč i s košíkem jahod.

Přesně za hodinu byl zpátky i s lektvarem. Měl ho plnou bandasku.

Nalil z ní do pohárku a podal Křesadýlkovi. „Jen pij! Udělá ti dobře!“

„Fujtajbl... co je to, probůh? Nic tak nechutně hořkého jsem dosud nepil. Je to přímo odporné!“ zašklebil se Křesadýlko.

„Ty jsi ale fňukálek! Tak chceš být zdravý, anebo ne?“ pokáral ho Čarovníček.

„To víš, že chci! Nemáš nějakou chutnější medicínu?“ žadonil Křesadýlko.

„Nemám!“ odsekl Čarovníček.

Když Křesadýlko viděl, že nic jiného nedostane, popadl pohárek s lektvarem a několika hlty ho vyzunkl. Zašklebil se a podal prázdný pohárek Čarovníčkovi.

„Bandasku s čajem ze zeměžluče ti tu nechám. Polovinu vypij večer a zbytek ráno. Pro bandasku si přijdu až pozítří. Zítra budu mít hodně práce.“

„A co když mi ten čaj nepomůže?“ zeptal se Křesadýlko.

„Tak si zajdi do lesa pro hřib žlučník a udělej si z něho odvar! Ten pak popíjej dva dny a budeš zase fit!“ poradil mu Čarovníček a pak se odporoučel.

Křesadýlko osaměl.

Udělal přesně tak, jak mu Čarovníček poradil.

Ale moc mu to nepomohlo. Břicho ho bolelo dál.

„Nezbývá mi nic jiného než zajít pro ten hřib,“ zasmušil se Křesadýlko.

Oblékl se, vzal košík a vypravil se do lesa.